

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Michala Rendy a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce **m. a.s.** se sídlem O., R. 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 3C, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne **16. 12. 2015 č.j. KUOK 94020/2015**, ze dne **16. 12. 2015 č.j. KUOK 107700/2015**, ze dne **22. 12. 2015 č.j. KUOK 42883/2015**, ze dne **6. 1. 2016 č.j. KUOK 112007/2015** a ze dne **6. 1. 2016 č.j. KUOK 111680/2015**, ve věci místního poplatku,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 16. 12. 2015 č.j. KUOK 94020/2015, ze dne 16. 12. 2015 č.j. KUOK 107700/2015, ze dne 22. 12. 2015 č.j. KUOK 42883/2015, ze dne 6. 1. 2016 č.j. KUOK 112007/2015 a ze dne 6. 1. 2016 č.j. KUOK 111680/2015 se **zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 49.848 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta se sídlem Olomouc, Wellnerova 3C.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora označených rozhodnutí žalovaného, kterými bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti platebním výměrům vydaným Městským úřadem Přerov a Městským úřadem Uničov.

B. Žalobní body

Ve vztahu k žalobou napadeným rozhodnutím vznesl žalobce tyto námitky:

- 1) Místní poplatek nelze vůbec stanovit ani vybírat, když poplatku podléhá jen zařízení *povolené* Ministerstvem financí. Žádný zákon však Ministerstvu financí nestanoví pravomoc povolovat jiné technické herní zařízení. Pokud bylo úmyslem zákonodárce zpoplatnit i provozování jiného technického herního zařízení, měl tak určit formou seznatelnou, srozumitelnou a neumožňující různý výklad. Pokud je však právní úprava nejednoznačná, je nutno při jejím výkladu postupovat podle principu *in dubio libertate (mitius)*. Napadenými rozhodnutími zpoplatněná koncová zařízení jako součást funkčně nedělitelného centrálního loterijního systému jsou přitom Ministerstvem financí pouze *schvalována*. Jedná se o zařízení, která bez napojení na centrální řídicí jednotku a místní řídicí jednotku nejsou schopna uskutečnit všechny prvky sázkového procesu na jednom místě. Nelze je tak podřadit pod pojem *výherního hracího přístroje* dle § 17 odst. 1 zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“). Tak je žalobci povoleno provozování centrálního loterijního systému s tím, že provozování a umístění koncových zařízení je jen *schváleno*.
- 2) Správce poplatku místní poplatek vyměřil až po uplynutí lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 1 d. ř. Na běh prekluzivní lhůty nemohla mít vliv řízení vedená u Krajského soudu v Ostravě ve věcech vrácení přeplatku, když se nejednalo o řízení týkající se vyměření místního poplatku, ale o řízení ve věci vrácení přeplatku a nelze tak aplikovat § 148 odst. 4 písm. b) d. ř., neboť rozhodnutí o přeplatku není nezbytné pro stanovení daně a jedná se o dvě zcela odlišná řízení (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 85/2012), když v řízení o přeplatku je jeho předmětem to, jaký je stav daňového účtu, jde o řízení formální a jeho výsledkem je posouzení toho, zda platba, kterou žadatel uhradil, a kterou žádá nyní zpět jako přeplatek, má odraz v rozhodnutí o stanovení daně. Povinnost vydat platební výměr měl správce poplatku již od doby, kdy byl o to žalobcem požádán a tato povinnost mu nevznikla až na základě rozsudků krajského soudu v řízeních o přeplatcích. Dle žalobce § 148 odst. 4 písm. a), b) d. ř. dopadá na situace, kdy je správnímu orgánu dočasně odejmut předmět řízení

z dispozice, když věc je řešena soudem. Nic nebránilo správci daně platební výměry vydat, to za situace, kdy krajský soud v řízeních o přeplatku nezkoumal hmotněprávní povinnosti.

- 3) Rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná, neboť žalovaný odkazoval na rozhodnutí vedená u krajského soudu ve věcech přeplatku, aniž by uvedl, co bylo jejich předmětem a identifikoval jednotlivá řízení s nyní vyměřovanými místními poplatky, to vše za situace, kdy před krajským soudem byly řešeny dvě žádosti o vrácení přeplatku, a není zřejmé, na která řízení se výjimka § 148 odst. 4 d. ř. má uplatnit, když z rozhodnutí správce daně o přeplatcích, ani z navazujících rozhodnutí nevyplývá spojení přeplatků s konkrétními řízeními.

C. Vyjádření žalovaného

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu z těchto důvodů:

- Ad 1) K možnosti stanovit místní poplatek se žalovaný dostatečně vyjádřil v napadených rozhodnutích a na v těchto rozhodnutích uvedených závěrech i nadále setrvává.
- Ad 2) Lhůta pro stanovení daně neběžela dle § 148 odst. 4 písm. b) d. ř., čemuž nasvědčuje i odůvodnění rozsudků Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 Af 130/2012-42, 22 Af 131/2012-51, 22 Af 121/2011-113, 22 Af 122/2011-142, 22 Af 34/2012-45 a 22 Af 35/2012-45. Tím, že krajský soud v řízeních o přeplatku zrušil pouze rozhodnutí odvolacího orgánu pro předčasnost a zavázal ho právním názorem, vrátil řízení do stadia odvolacího a vyměřovacího řízení a z tohoto důvodu odvolací orgán vrátil správnímu orgánu I. stupně odvolací spis, aby zajistil vyměření poplatkové povinnosti ve smyslu rozhodnutí krajského soudu. Poukázal na to, že krajský soud se ve svých rozsudcích obsáhle věnoval otázkou zákonnosti poplatkové povinnosti, předmětem místního poplatku, pojmem jiné technické herní zařízení, obecně závaznými vyhláškami (dále jen „OZV“), a shledal všechny žalobní námitky žalobce v uvedených řízeních nedůvodnými s tím, že dle krajského soudu tím, že se žalobce dožadoval vrácení přeplatku z důvodu, že nikdy žádnou poplatkovou povinnost neměl, je předmětem rozhodnutí o vrácení přeplatku v situaci, kdy místní poplatek nebyl vyměřen samostatným rozhodnutím, posouzení oprávněnosti a zákonnosti vyměření poplatku. V řízeních o vrácení přeplatku se vždy jednalo o skutečnosti mající zásadní vliv na postup ve věci vyměření místního poplatku a poukázal na zrušování řízení o přeplatku vedených před krajským soudem s tím, že teprve usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34 byla nově judikována povinnost správce místního poplatku vydat platební výměr za zde stanovených podmínek.
- Ad 3) Napadená rozhodnutí jsou přezkoumatelná, přičemž v rámci odvolacího řízení žalovaný postupoval dle § 114 d. ř. V napadených rozhodnutích se žalovaný dostatečně vypořádal s předmětem místního poplatku za JTHZ, kdy předmětem poplatkové povinnosti jsou koncové jednotlivé videoloterijní terminály jednotlivých centrálních loterijských systémů na území příslušných měst, přičemž žalovaný postupoval v souladu se ZMP, zákonem o loteriích a příslušnými OZV. Rozbor řízení o přeplatcích na místním poplatku za JTHZ uvedený v čl. III. žaloby je zavádějící a není předmětem žalobních bodů

za situace, kdy platební výměry byly vydány na základě jednotlivých rozsudků krajského soudu.

D. Replika žalobce

Žalobce v návaznosti na vyjádření žalovaného dále uvedl, že krajský soud se prekluzí zabývat nemohl, neboť nebyl oprávněn zabývat se hmotněprávní stránkou věci a takto i krajský soud v předmětných řízeních potupoval, když si byl vědom odlišnosti řízení vyměřovacího od řízení o žádosti o vrácení přeplatku. Dále uvedl, že pokud žalovaný závěr o stavení běhu lhůty ke stanovení místního poplatku odvíjí od řízení o žalobě proti rozhodnutím o přeplatku, pak je na místě, aby byla daná řízení ztotožněna s vyměřovanými poplatky, když na základě daného rozsudku nelze uvažovat o stavení prekluzivní lhůty i v případech, kdy žalobce o vrácení přeplatku ani nepožádal.

E. Obsah správních spisů

a) K rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 12. 2015 č.j. KUOK 94020/2015 a ze dne 16. 12. 2015 č.j. KUOK 107700/2015.

Platebním výměrem č. j. MUUV 7170/2011 ze dne 30. 3. 2015 (dále v rozsudku též jen „PV č. MUUV 7170/2011“) byl žalobci vyměřen místní poplatek za JTHZ ve výši 32.420 Kč, a to za zde vyjmenované JTHZ za období 1. 4. 2011 až 30. 9. 2011 (typ Multi lotto č. X, č. X, č. X, č. X0, č. X, typ Kajot č. X, typ Synot č. X) s tím, že vyměřená poplatková povinnost byla již uhrazena, přičemž správní orgán I. stupně vyměřil uvedený místní poplatek dle § 10a ZMP a ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 130/2012-42 ve spojení s OZV Uničov č. 2/2010. Lhůtu pro stanovení daně považoval za zachovanou dle § 148 odst. 4 d. ř. s ohledem na výše uvedená soudní řízení.

K odvolání žalobce žalovaný (rozhodnutí ze dne 16. 12. 2015 č. j. KUOK 94020/2015) uvedený PV č. MUUV 7170/2011 potvrdil a odvolání žalobce zamítl, když shledal PV za řádný, mající všechny náležitosti, jímž byla žalobci vyměřena celková poplatková povinnost za 7 ks JTHZ za příslušné období v souladu s příslušnou OZV a se závěry rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 130/2012-42. Nedůvodnými shledal žalobcovy námitky týkající se prekluze práva na stanovení místního poplatku za JTHZ a týkající se pojmu JTHZ.

Platebním výměrem č. j. MUUV 5002/2015 ze dne 25. 5. 2015 (v rozsudku dále též jen „PV č. MUUV 5002/2015“) byl žalobci vyměřen místní poplatek za JTHZ ve výši 15.000 Kč, a to za 3 ks JTHZ za období 1. 10. 2011 až 31. 12. 2011 (typ Multi lotto č. X, typ Kajot č. X, typ Synot č. X) s tím, že vyměřená poplatková povinnost byla již uhrazena, přičemž správní orgán I. stupně vyměřil uvedený místní poplatek dle § 10a ZMP a ve smyslu rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 130/2012-42 ve spojení s obecně závaznou vyhláškou města Uničov č. 2/2010 (dále v rozsudku jen „OZV Uničov č. 2/2010“). Lhůtu pro stanovení daně považoval za zachovanou dle § 148 odst. 4 d. ř. s ohledem na výše uvedené soudní řízení.

K odvolání žalobce žalovaný (rozhodnutí ze dne 16. 12. 2015 č. j. KUOK 107700/2015) uvedený PV č. MUUV 7170/2011 potvrdil a odvolání žalobce zamítl, když shledal PV za řádný, mající všechny náležitosti, jímž byla žalobci vyměřena celková poplatková povinnost za 7 ks JTHZ za příslušné období v souladu s příslušnou OZV a se závěry rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 130/2012-42. Nedůvodnými shledal žalobcovy námitky týkající se prekluze práva na stanovení místního poplatku za JTHZ a týkající se pojmu JTHZ.

OZV Uničov č. 2/2010 město Uničov stanovilo s účinností od 6. 10. 2010 místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo JTHZ ve výši 5.000 Kč za tři měsíce za každý přístroj se splatností (při povolení na kalendářní rok) ve čtyřech alikvotních splátkách splatných v odpovídajících kalendářních čtvrtletích vždy do jejich 5. pracovního dne s tím, že pokud se počátek povolení nekryje s počátkem kalendářního čtvrtletí, pak byla splátka splatná do 5. dne od počátku povolení. Žalobce – s výhradou – splnil ohlašovací povinnost k jiným technickým herním zařízením ve smyslu příslušné obecně závazné vyhlášky, sám si poplatek vypočítal a tento i zaplatil. Provozované JTHZ byly povoleny Ministerstvem financí na dobu delší jednoho roku. V ohlášeních žalobce uvedl argumenty, pro které se domnívá, že tu jeho poplatková povinnost není. Výslovně poté uvedl, že pro případ, že správce poplatku I. stupně bude mít za to, že žalobce poplatková povinnost stíhá, žalobce požádal o stanovisko. Žalobce měl povoleno provozování příslušných JTHZ rozhodnutími Ministerstva financí. Město Uničov dopisem ze dne 20. 10. 2010 sdělilo žalobci, že OZV Uničov č. 2/2010 byla řádně přijata a je závazná s tím, že je na žalobci, jak si své platební povinnosti bude plnit, a pokud je plnit nebude, popř. pouze částečně, využije ke stanovení místních poplatků a jejich výběru využít možností daných platnou legislativou.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 130/2012-42 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2012, č. j. 88783/2012, ve věci přeplatku místního poplatku s tím, že rozhodnutí správce poplatku I. stupně i napadené rozhodnutí žalovaného jsou předčasné, neboť závisejí na posouzení otázky, která bude nevyhnutelně řešena v řízení o vyměření předmětného místního poplatku (§ 99 d. ř.), k němuž již žalobce dal žádostí o vydání platebního výměru podnět. O žalobcově žádosti o vrácení přeplatku tak bude možno rozhodnout až poté, co bude platebním výměrem najisto postavena žalobcova poplatková povinnost. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 10. 2012, č. j. 88783/2012 byl potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uničov ze dne 9. 9. 2011, č. j. MUUV 14836/2011, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vrácení přeplatku na místním poplatku za JTHZ za období od 6. 10. 2010 do 30. 9. 2011.

b) K rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 12. 2015 č. j. KUOK 111680/2015, č. j. KUOK 42883/2015 a č. j. KUOK 112007/2015

Platebním výměrem č. 1/2014 ze dne 20. 11. 2014 č. j. MMPr/137224/2014/OE/Bi ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností ze dne 15. 12. 2014, č. j. MMPr/147832/2014/OE/Bi (dále v rozsudku též jen „PV č. 1“) byl žalobci vyměřen místní poplatek za v platebním výměru konkrétně

označené JTHZ ve výši 278.017 Kč, a to za 45 ks JTHZ za období 1. 8. 2010 až 31. 12. 2010 s tím, že vyměřená poplatková povinnost byla již uhrazena, přičemž správní orgán I. stupně vyměřil uvedený místní poplatek dle § 10a ZMP a ve smyslu rozsudků Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 121/2011-113, č. j. 22 Af 122/2011-142 a č. j. 22 Af 34/2012-45 ve spojení s obecně závaznou vyhláškou města Přerov č. 3/2010 (dále v rozsudku jen „OZV Přerov č. 3/2010“). Lhůtu pro stanovení daně považoval za zachovanou dle § 148 odst. 4 d. ř. s ohledem na výše uvedená soudní řízení.

K odvolání žalobce žalovaný (rozhodnutí ze dne 6. 1. 2016 č. j. KUOK 111680/2015) potvrdil uvedený PV č. 1, když jej shledal za řádný, mající všechny náležitosti, jímž byla žalobci vyměřena celková poplatková povinnost za 45 ks JTHZ za příslušné období v souladu s příslušnou OZV a se závěry rozsudků Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 121/2011-113, č. j. 22 Af 122/2011-142 a č. j. 22 Af 34/2012-45. Nedůvodnými shledal žalobcovy námitky týkající se prekluze práva na stanovení místního poplatku za JTHZ a týkající se pojmu JTHZ.

Platebním výměrem č. 2/2014 ze dne 20. 11. 2014 č. j. MMPPr/137298/2014/OE/Bi (v rozsudku dále též jen „PV č. 2“) byl žalobci vyměřen místní poplatek za v platebním výměru konkrétně označené JTHZ ve výši 360.000 Kč, a to za 18 ks JTHZ za období 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 s tím, že vyměřená poplatková povinnost byla již uhrazena, přičemž správní orgán I. stupně vyměřil uvedený místní poplatek dle § 10a ZMP a ve smyslu rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 131/2012-51 ve spojení s obecně závaznou vyhláškou města Přerov č. 8/2010 (dále v rozsudku jen „OZV Přerov č. 8/2010“). Lhůtu pro stanovení daně považoval za zachovanou dle § 148 odst. 4 d. ř. s ohledem na výše uvedená soudní řízení.

K odvolání žalobce žalovaný (rozhodnutí ze dne 22. 12. 2015 č. j. KUOK 42883/2015) potvrdil uvedený PV č. 2, když jej shledal za řádný, mající všechny náležitosti, jímž byla žalobci vyměřena celková poplatková povinnost za 18 ks JTHZ za příslušné období v souladu s příslušnou OZV a se závěry rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 131/2012-51. Nedůvodnými shledal žalobcovy námitky týkající se prekluze práva na stanovení místního poplatku za JTHZ a týkající se pojmu JTHZ.

Platebním výměrem č. 3/2014 ze dne 20. 11. 2014 č. j. MMPPr/137362/2014/OE/Bi ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých neprávností ze dne 15. 12. 2014, č. j. MMPPr/147841/2014/OE/Bi (dále v rozsudku též jen „PV č. 3“) byl žalobci vyměřen místní poplatek za v platebním výměru konkrétně označené JTHZ ve výši 1.609.335 Kč, a to za 121 ks JTHZ za období 1. 1. 2011 až 31. 12. 2011 s tím, že vyměřená poplatková povinnost byla již uhrazena, přičemž správní orgán I. stupně vyměřil uvedený místní poplatek dle § 10a ZMP a ve smyslu rozsudků Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 34/2012-45 a č. j. 22 Af 35/2012-45 ve spojení s OZV Přerov č. 8/2010. Lhůtu pro stanovení daně považoval za zachovanou dle § 148 odst. 4 d. ř. s ohledem na výše uvedená soudní řízení.

K odvolání žalobce žalovaný (rozhodnutí ze dne 6. 1. 2016 č. j. KUOK 112007/2015) potvrdil uvedený PV č. 3, když jej shledal za řádný, mající všechny náležitosti, jímž byla žalobci vyměřena celková poplatková povinnost za 121 ks JTHZ za příslušné období v souladu s příslušnou OZV a se závěry rozsudků Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 34/2012-45 a č. j. 22 Af 35/2012-45. Nedůvodnými shledal žalobcovy námitky týkající se prekluze práva na stanovení místního poplatku za JTHZ a týkající se pojmu JTHZ.

OZV Přerov č. 3/2010 město Přerov stanovilo s účinností od 1. 8. 2010 místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo JTHZ ve výši 5.000 Kč na tři měsíce za každý přístroj se splatností a) při povolení na tři měsíce (nejednou 15. dnem od zahájení provozu), b) při povolení na šest měsíců (ve dvou splátkách se stanovenou splatností) a c) při povolení na dvanáct a více měsíců (ve čtyřech splátkách počínaje 15. dnem od zahájení provozu a dále pak vždy do 15. dne prvního měsíce příslušného čtvrtletí). OZV Přerov č. 8/2010 město Přerov stanovilo s účinností od 1. 1. 2011 místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo JTHZ ve výši 5.000 Kč na tři měsíce za každý přístroj se splatností a) při povolení na tři měsíce (nejednou 15. dnem od nabytí právní moci povolení), b) při povolení na šest měsíců (ve dvou splátkách se stanovenou splatností) a c) při povolení na dvanáct a více měsíců (ve čtyřech splátkách počínaje 15. dnem od nabytí právní moci povolení a dále pak vždy do 15. dne prvního měsíce příslušného čtvrtletí). Žalobce (popř. jeho předchůdce spol. g. s. a. s.) – s výhradou – splnil ohlašovací povinnost k jiným technickým herním zařízením ve smyslu příslušné obecně závazné vyhlášky, sám si poplatek vypočítal a tento i zaplatil. V ohlášeních žalobce uvedl argumenty, pro které se domnívá, že tu jeho poplatková povinnost není. Výslovně poté uvedl, že pro případ, že správce poplatku I. stupně bude mít za to, že žalobce poplatková povinnost stíhá, žalobce požádal o vydání platebního výměru či o stanovisko. Žalobce měl povoleno provozování příslušných JTHZ rozhodnutími Ministerstva financí.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 122/2011-142 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2011, č. j. KUOK 61975/2011, ve věci přeplatku místního poplatku s tím, že rozhodnutí správce poplatku I. stupně i napadené rozhodnutí žalovaného jsou předčasné, neboť závisejí na posouzení otázky, která bude nevyhnutelně řešena v řízení o vyměření předmětného místního poplatku (§ 99 d. ř.), k němuž již žalobce dal žádostí o vydání platebního výměru podnět. O žalobcově žádosti o vrácení přeplatku tak bude možno rozhodnout až poté, co bude platebním výměrem najisto postavena žalobcova poplatková povinnost.

Ze stejných důvodů byla zrušena rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2012, č. j. KUOK 25851/2012, ve věci přeplatku místního poplatku, a to rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 34/2012-45, ze dne 21. 3. 2012, č. j. KUOK 27246/2012 (rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 35/2012-45), ze dne 17. 10. 2012, č. j. KUOK 88354/2012 (rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 131/2012-51) a ze dne 7. 6. 2011, č. j. KUOK 61975/2011 (rozsudkem Krajského soudu v Ostravě

ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 122/2011-142 a č. j. KUOK 61904/2011 (rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 121/2011-113).

F. Relevantní právní úprava

Podle § 148 odst. 1 d. ř. (ve znění účinném ke dni 31. 10. 2014 a ke dni 9. 3. 2015, resp. 12. 3. 2015) daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.

Podle § 148 odst. 4 písm. a), b) d. ř. lhůta pro stanovení daně neběží po dobu
a) řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem,
b) řízení o otázce, o níž je příslušný rozhodnout soud a která je nezbytná pro správné stanovení daně.

Podle § 264 odst. 4 d. ř. běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Podle § 10a odst. 1 až 3 ZMP (ve znění do 31. 12. 2010 a do 13. 10. 2011) poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku. Poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí platí jeho provozovatel. Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.

Podle § 10a odst. 1 až 3 ZMP (ve znění účinném od 14. 10. 2011 do 31. 12. 2011) poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj definovaný v § 2 písm. e) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), (dále jen „výherní hrací přístroj“), každý koncový interaktivní videoloterní terminál definovaný v § 2 písm. l) zákona o loteriích (dále jen „koncový interaktivní videoloterní terminál“) a každé herní místo lokálního herního systému definovaného v § 2 písm. n) zákona o loteriích (dále jen „herní místo lokálního herního systému“). Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku. Poplatek za výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního

herního systému platí jeho provozovatel. Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj, každý koncový interaktivní videoloterní terminál a každé herní místo lokálního herního systému na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.

G. Právní posouzení krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.

Ad 1) K možnosti stanovit místní poplatek.

Ve vztahu ke zpoplatnění JTHZ považuje krajský soud za nezbytné uvést, že z hlediska technického (míněno vnitřního technického uspořádání) budou mezi výherním hracím přístrojem (dále jen „VHP“) a JTHZ existovat rozdíly. Pokud by však tato zařízení musela fungovat na principu VHP i z pohledu průběhu sázkového procesu (což ovšem z žádného ustanovení zákona dovodit nelze), byla by VLT pouze jakýmsi „moderním typem“ VHP. Soud má za to, že uživatel (hráč) nevnímá žádný podstatný rozdíl mezi hrou na VHP a VLT; z jeho pohledu jde o zařízení obdobná, která užívá s úmyslem dosáhnout prostřednictvím sázek co nejvyšší výhry v penězích. Pro tyto uživatele je naprosto okrajové, zda ke generování výhry dochází přímo v daném zařízení (jako je tomu u VHP), anebo v centrálním loterijním systému (v případě VLT). Stejně jsou i negativní socioekonomické důsledky užívání VHP a VLT; v obou případech je pociťují obce, na jejichž území se tato zařízení nachází. Tento fakt ostatně zcela jasně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 6. 5. 2013 sp. zn. IV. ÚS 2315/12, kdy zopakoval svůj konstantní názor, že provozování VHP a obdobných zařízení je na samém okraji společensky akceptovaných aktivit, neboť je doprovázeno významnými negativními externalitami, ovlivňujícími situaci obyvatel a veřejný pořádek v dotčených obcích. S ohledem na důvody prezentované předkladatelem pozměňovacího návrhu (k tomu viz například bod 14. nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/2012) je zřejmé, že kromě důvodů fiskálních byl motivem pro rozšíření dopadu místního poplatku i na zmíněná zařízení nárůst počtu VLT na úkor „klasických“ VHP a s tím spojená potřeba jejich regulace ze strany municipalit.

Místní poplatek za provozovaný VHP a JTHZ ve smyslu § 10a ZMP tedy vykazuje dvě hlavní funkce, a to nejen funkci fiskální (zajištění příjmu obci), ale zejména funkci regulační (omezení jevu, který obec na svém území přinejmenším nevíta). Soud má tedy za to, že důvodem zavedení nové kategorie zařízení podléhající místnímu poplatku – JTHZ byl zcela odlišný způsob sázení (zde celý proces není soustředěn do jediného místa), které se zcela vymyká stávajícímu pojetí VHP, při současné snaze podrobit tato zařízení regulaci ze strany municipalit. Přitom si však byl zákonodárce vědom rychlého technického vývoje v této oblasti, a proto zcela pochopitelně upřednostnil použití neurčitěho právního pojmu, tedy obecnějšího pojmu před konkrétnějším, neboť všechna v budoucnu myslitelná technická herní

zařízení tohoto typu by zákon stěží mohl kazuisticky vyjmenovat. Lze proto přijmout závěr, a sice, že *interaktivní videoloterijní terminál* lze podřadit pod pojem *jiné technické herní zařízení*, užitý v ustanovení § 10a ZMP (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26, nebo ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39, uveřejněná na www.nssoud.cz). Krajský soud přitom pokládá tento výklad za jednoznačný a neotevírající žádný prostor pro vícery možný výklad, tzn. ani pro aplikaci zásady „*in dubio mitius*“.

Žalobcova argumentace dále stojí na názoru, že Ministerstvo financí v současné době povoluje v režimu jakéhosi zbytkového zmocňovacího ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích pouze *loterie a jiné hry*, nikoliv však jiné technické herní zařízení, když provozování a umístění videoloterních terminálů schvaluje.

Pojem *loterie nebo jiná hra* nelze zaměnit či ztotožňovat s pojmem *interaktivní videoloterijní terminál*. Zatímco první sousloví představuje abstraktní a veskrze imateriální pojem, druhé má podobu ryze konkrétního, materiálního substrátu, pomocí něhož uživatel (hráč) tuto hru hraje. Na rozdíl od žalobce však zdejší soud vnímá ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích v celém jeho znění. Podle tohoto ustanovení ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona.

Právě zákonodárcem použité sousloví *všechny podmínky provozování*, použité v souvislosti s povolováním, vede soud k závěru, že tyto podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale (v případě posuzovaného typu hry) právě i umístění konkrétních interaktivních VLT v přesně specifikovaném počtu, na přesně uvedených konkrétních adresách. Povolení *jiné hry*, kam spadá i žalobcem provozovaná hra, je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování. Pokud se tedy provozovatel rozhodne tato koncová zařízení například přesunout do jiných provozoven či rozšířit jejich počet, přistoupí Ministerstvo financí k *doplnění* původně vydaného povolení, ve smyslu úpravy jeho podmínek. Zda výrok takového povolení zní „*povoluje*“ nebo „*schvaluje*“, není podle názoru zdejšího soudu podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí, a tou je změna (eventuelně doplnění) již vydaného rozhodnutí na podkladě změny podstatných okolností u žadatele o povolení k provozování loterie nebo jiné hry. Lze si tudíž představit i situaci, kdy by žalobce požádal o rozšíření počtu VLT nebo o jejich přemístění, avšak Ministerstvo financí by jeho žádosti z určitých důvodů nevyhovělo a umístění těchto dalších VLT nebo jejich přemístění by dodatečně nepovolilo (neschválilo). Původní povolení je tedy fakticky vydáváno (i když § 50 odst. 3 zákona o loteriích tak explicitně neuvádí) s výhradou změny poměrů, která v procesním právu nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté; zde je takový postup předvídan ustanovením § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který se podle § 45 odst. 1 zákona o loteriích subsidiárně použije ve věcech loterií a jiných her. Lze jistě namítnout, že zákon o loteriích na zmiňovaný procesní postup neodkazuje (a to ani nepřímo)

a jde tak nepochybně o deficit úpravy tohoto zákona, nicméně takový postup se nepříčí podstatě povolování těchto specifických činností.

Z výše uvedených důvodů soud dospívá k závěru, že VLT, jakožto koncová zařízení centrálního loterijního systému, podléhají povolení Ministerstva financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a proto spadají pod pojem *jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí* (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39). Podléhají tedy místnímu poplatku podle § 10a ZMP. Jelikož ani v tomto směru dikce § 10a ZMP (ve spojení s § 50 odst. 3 zákona o loteriích) nevede při použití klasických interpretačních metod k dvojímu výkladu, z nichž by jeden bylo možno z hlediska stěžovatele označit za příznivější, zásada *in dubio pro libertatum*, na jejíž dodržení stěžovatel naléhal, nedostala prostor pro svou aplikaci.

Uvedený žalobní bod neshledává krajský soud důvodným. Pro úplnost považuje krajský soud za vhodné uvést, že závěry uvedené v této části se týkají všech žalobou napadených rozhodnutí žalovaného.

Ad 2) K prekluzi práva na stanovení místního poplatku.

Obecně

Žalobce má dále za to, že právo na stanovení místního poplatku se prekludovalo. Žalovaný oponoval tím, že v důsledku řízení vedených u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 121/2011, 22 Af 122/2011, 22 Af 34/2012, 22 Af 35/2012, 22 Af 130/2012 a 22 Af 131/2012 došlo k prodloužení lhůty pro stanovení místního poplatku a k prekluzi tak ani v jednom případě nedošlo.

Obecně řízení o vrácení přeplatku není prostředkem, kterým by měla být přezkoumávána hmotněprávní povinnost poplatníka poplatek (daň) uhradit (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015-31 a zde uvedené odkazy na další judikaturu, uveřejněné na www.nssoud.cz). V řízeních vedených u Krajského soudu v Ostravě nebyla krajským soudem řešena hmotněprávní stránka poplatkové povinnosti, když zde uvedená rozhodnutí o (ne)vrácení přeplatku byla zrušena z důvodu, že nebyl vydán správcem daně platební výměr, ačkoliv žalobce sdělil správci daně své pochybnosti o poplatkové povinnosti a požádal o vydání platebního výměru a rozhodnutí o (ne)vrácení přeplatku jsou tak předčasné.

Ve smyslu § 148 odst. 1 daňového řádu činí lhůta pro stanovení daně 3 roky. Tato lhůta neběží mj. z důvodů uvedených v § 148 odst. 4 písm. a), b) d. ř.

Řízení o (ne)vrácení přeplatku není řízením o stanovení daně, ale je součástí dílčího řízení o placení daní. V uvedeném řízení, jak již bylo výše uvedeno, se hmotněprávní povinnost poplatníka poplatek (daň) uhradit neřeší. Podstatou tohoto řízení je zkoumání, zda poplatková (daňová) povinnost vznikla a byla vybrána zákonem stanoveným způsobem. V rámci správního soudnictví je pak pouze

přezkoumáváno, zda správní orgány při posuzování přeplatku postupovaly podle zákonných kritérií pro rozhodování o přeplatku.

Řízení o (ne)vrácení přeplatku není ani řízením o otázce, o níž je příslušný rozhodnout soud a která je nezbytná pro správné stanovení daně. Je to právě z již řečeného důvodu, že se v něm hmotněprávní povinnost poplatníka poplatek (daň) uhradit neřeší. Vyřešení otázky správného stanovení poplatku (daně) není nezbytně vázáno na vyřešení otázky přeplatku, neboť povinnost správce daně stanovit daň (místní poplatek za JTHZ) platebním výměrem zde byla dána z důvodu učinění výhrady žalobcem při ohlášení provozování JTHZ v jednotlivých obdobích (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, uveřejněné na www.nssoud.cz).

Z uvedeného tak rezultuje závěr, že řízení o přeplatku není řízením, které by stavělo prekluzivní lhůtu 3 let pro stanovení daně.

Namítal-li žalovaný, že ke sjednocení rozhodovací praxe v otázce povinnosti vydávání platebních výměrů ohledně místních poplatků za JTHZ došlo až na základě usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, kdy do té doby byla i praxe správních soudů v této otázce nejednotná, lze mu v tomto přisvědčit, avšak jak Nejvyšší správní soud opakovaně ve své judikatuře uvádí, nemůže dysfunkce veřejné moci být kladena k tíži jednotlivce (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015-31), tedy v posuzované věci k tíži žalobce.

Konkrétně

a) K rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 12. 2015 č.j. KUOK 94020/2015 a ze dne 16. 12. 2015 č.j. KUOK 107700/2015

Předně považuje krajský soud za vhodné ke splatnosti místního poplatku za JTHZ stanoveného OZV Uničov č. 2/2010 uvést, že splatnost u přístrojů povolených na dobu kalendářního roku (a delší) byla stanoveny (čl. 5 odst. 2 OZV) ve čtyřech alikvotních (tedy rovnoměrných) splátkách splatných v odpovídajících kalendářních čtvrtletích vždy do jejich 5. pracovního dne. Uvedenému ustanovení je třeba rozumět tak, že místní poplatek byl vždy splatný v prvním měsíci kalendářního čtvrtletí, a to do jeho 5. pracovního (nikoliv kalendářního) dne. Tedy při běžném běhu lhůt by v roce 2011 byl místní poplatek splatný za 2. kalendářní čtvrtletí dne 7. 4. 2011 (prvním pracovním dnem 1. 4. 2011 byl pátek), za 3. kalendářní čtvrtletí dne 7. 6. 2011 (prvním pracovním dnem 1. 6. 2010 byla středa) a za 4. kalendářní čtvrtletí dne 7. 10. 2011 (prvním pracovním dnem 3. 10. 2011 bylo pondělí).

Jak se podává ze správního spisu, správní orgán I. stupně vydal PV č. MUUV 7170/2011 dne 30. 3. 2015. Dle OZV Uničov č. 2/2010 byla splatnost místního poplatku za JTHZ (a tedy určení počátku běhu lhůty pro stanovení poplatku dle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. ve spojení s § 264 odst. 4 d. ř.) za 2. a 3. čtvrtletí roku 2011 dne 7. 4. 2011, resp. 7. 6. 2011. Při běžném běhu lhůt

(§ 33 odst. 1, odst. 4 s přihlédnutím k § 264 odst. 4 d. ř.) pak konec zákonné lhůty pro stanovení místního poplatku připadl na 7. 4. 2014, resp. 7. 6. 2014. Je tak zřejmé, že platební výměr byl vydán poté, co zákonná lhůta již uplynula a právo na stanovení místního poplatku za období od 1. 4. 2011 do 30. 9. 2011 se prekludovalo.

Jak se dále podává ze správního spisu, správní orgán I. stupně vydal PV č. MUUV 5002/2015 dne 25. 5. 2015. Dle OZV Uničov č. 2/2010 byla splatnost místního poplatku za JTHZ (a tedy určení počátku běhu lhůty pro stanovení poplatku dle § 33 odst. 1 d. ř.) za 4. čtvrtletí roku 2011 stanovena dne 7. 10. 2011. Při běžném běhu lhůt (§ 33 odst. 1, odst. 4 d. ř.) pak konec zákonné lhůty pro stanovení místního poplatku připadl na 7. 10. 2014. Je tak zřejmé, že platební výměr byl vydán poté, co zákonná lhůta již uplynula a právo na stanovení místního poplatku za období od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011 se prekludovalo.

Pro úplnost považuje krajský soud za nezbytné uvést, že ze správního spisu se nepodává, že by byly splněny podmínky pro prodloužení lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 2 d. ř. či pro její nový běh dle § 148 odst. 3 d. ř.

b) Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 12. 2015 č. j. KUOK 111680/2015, č. j. KUOK 42883/2015 a č. j. KUOK 112007/2015

Předně považuje krajský soud za vhodné ke splatnosti místního poplatku za JTHZ stanoveného OZV Přerov č. 3/2010 uvést, že splatnost u přístrojů povolených na dobu dvanácti měsíců (a delší) byla stanovena ve čtyřech splátkách splatných do 15 dne od zahájení provozu a pak vždy do 15. dne prvního měsíce příslušného čtvrtletí. Jelikož uvedená OZV nabyla účinnosti od 1. 8. 2010 je dle závěru krajského soudu rozhodné pro stanovení splatnosti pro první čtvrtletí (které počalo dnem 1. 7. 2010) počátek účinnosti uvedené vyhlášky, tedy den 1. 8. 2010. Splatnost poplatku za období od 1. 8. 2010 do 30. 9. 2010 tak nastala 15. 9. 2010. Za čtvrté čtvrtletí roku 2010 pak dne 15. 10. 2010.

Jak se podává ze správního spisu, správní orgán I. stupně vydal PV č. 1 dne 15. 12. 2014. Dle OZV Přerov č. 3/2010 byla splatnost místního poplatku za JTHZ (a tedy určení počátku běhu lhůty pro stanovení poplatku dle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. ve spojení s § 264 odst. 4 d. ř.) za období 1. 8. 2010 až 30. 9. 2010 dne 15. 8. 2010 a za 4. čtvrtletí dne 15. 10. 2010. Při běžném běhu lhůt (§ 33 odst. 1, odst. 4 s přihlédnutím k § 264 odst. 4 d. ř.) pak konec zákonné lhůty pro stanovení místního poplatku připadl na 15. 8. 2013, resp. 15. 10. 2013. Je tak zřejmé, že platební výměr byl vydán poté, co zákonná lhůta již uplynula a právo na stanovení místního poplatku za období od 1. 8. 2010, do 31. 12. 2010 se prekludovalo.

Jak se dále podává ze správního spisu, správní orgán I. stupně vydal PV č. 2 dne 24. 11. 2014. Dle OZV Přerov č. 8/2010 byla splatnost místního poplatku za JTHZ v roce 2011 (a tedy určení počátku běhu lhůty pro stanovení poplatku dle § 33 odst. 1 d. ř.) za 1. čtvrtletí dne 15. 1. 2011, za druhé čtvrtletí dne 15. 4.

2011, za třetí čtvrtletí dne 15. 7. 2011 a za 4. čtvrtletí dne 15. 10. 2011. Při běžném běhu lhůt (§ 33 odst. 1, odst. 4 d. ř.) pak konec zákonné lhůty pro stanovení místního poplatku připadl na 15. 1. 2014, resp. 15. 4. 2014, resp. 15. 7. 2014, resp. 15. 10. 2014. Z uvedeného platebního výměru se podává, že poplatek za zde uvedených 18 ks JTHZ byl správním orgánem I. stupně vyměřen za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011. Je zřejmé, že platební výměr byl vydán poté, co zákonná lhůta již uplynula a právo na stanovení místního poplatku za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 se prekludovalo.

Jak se rovněž podává ze správního spisu, správní orgán I. stupně vydal PV č. 3 dne 20. 11. 2014. Dle OZV Přerov č. 8/2010 byla splatnost místního poplatku za JTHZ v roce 2011 (a tedy určení počátku běhu lhůty pro stanovení poplatku dle § 33 odst. 1 d. ř.) za 1. čtvrtletí dne 15. 1. 2011, za druhé čtvrtletí dne 15. 4. 2011, za třetí čtvrtletí dne 15. 7. 2011 a za 4. čtvrtletí dne 15. 10. 2011. Při běžném běhu lhůt (§ 33 odst. 1, odst. 4 d. ř.) pak konec zákonné lhůty pro stanovení místního poplatku připadl na 15. 1. 2014, resp. 15. 4. 2014, resp. 15. 7. 2014, resp. 15. 10. 2014. Z uvedeného platebního výměru se podává, že poplatek za zde uvedených 121 ks JTHZ byl správním orgánem I. stupně vyměřen za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011. Je zřejmé, že platební výměr byl vydán poté, co zákonná lhůta již uplynula a právo na stanovení místního poplatku za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 se prekludovalo.

Pro úplnost považuje krajský soud za nezbytné uvést, že ze správního spisu se nepodává, že by byly splněny podmínky pro prodloužení lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 2 d. ř. či pro její nový běh dle § 148 odst. 3 d. ř.

Uvedený žalobní bod je tak ve vztahu ke všem napadeným rozhodnutím důvodný.

Ad 3) K nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí.

Krajský soud s ohledem na výše uvedený závěr o prekluzi práv na stanovení daně nepovažuje za nezbytné se podrobně vypořádat s uvedeným žalobním bodem. Je však třeba uvést, že žalovaný se s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce v žalobou napadených rozhodnutích vypořádal, byť je třeba přisvědčit, že ve vztahu k řízením před Krajským soudem v Ostravě tak mohl učinit precizněji, nicméně jeho závěry krajský soud za nepřezkoumatelné nepovažuje.

H. Závěr

Pro důvodnost žalobního bodu 2) tedy krajský soud napadená rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž jsou daňové orgány vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku.

I. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení plně úspěšným účastníkem a má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 49.848 Kč sestávajících:

- ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 15.000 Kč,
- z odměny za zastoupení advokátem ve výši 27.900 Kč za tři úkony právní služby po 9.300 Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a vyjádření ve věci samé ze dne 11. 5. 2016) dle § 9 odst. 4 písm. d), 12 odst. 1, § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb.,
- z náhrady tří režijních paušálů po 300 Kč, celkem 900 Kč dle § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. za výše uvedené úkony právní služby,
- z náhrady 21% DPH z přiznané odměny a náhrad ve výši 6.048 Kč dle § 57 odst. 2 s. ř. s.

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen o. s. ř.) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Olomouci dne 25. července 2017

Za správnost vyhotovení:
M. Ch.

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu